

χωρισμόν ἀπὸ τραπίζης καὶ κρέτης. Ἐν τούτοις ἐξακολουθεῖ νὰ τὸν ἀγαπᾷ ἀκόμη τόσον, ὥστε πολλάκις διδὲι ἐσπερίδας καὶ ὑποδοχὰς εἰς τὸ μέγαρόν της πρὸς τιμὴν του.

Ἐπειτα, δὲν ἐφρόντισε ποτὲ διὰ τὰ δύο παιδιὰ του. Τὰ ἀφῆκεν εἰς τὴν τύχην των. Καὶ ὁ ἕνας εἶνε ἡσέποδος καὶ παίζει εἰς τὸ θέατρον «Ἀργεντίν» τῆς Ρώμης.

ΑΝΑ ΤΟΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Ὁ Ἰσλανδὸς γλύπτης Τζόνσον.

Μέσα στὸς πάγους καὶ τὰς μακρὰς μαυρας νύκτας τῆς ἡφαιστειώδους Ἰσλανδίας, μεγάλως ἐν μέσῳ τῶν Νορβηγικῶν μύθων καὶ παραδόσεων, ὁ Ἕιναρ Τζόνσον ἐκπλήττει τὴν Εὐρώπην σήμερον μὲ τὰ παραδόξα καὶ πρωτότυπα ὅσον καὶ ὠραία ἀγάλματά του. Ὁ Ἕιναρ Τζόνσον ἐμελέτησεν ὑπὸ τὸν Δανὸν γλύπτην Στέφανον Linding τῷ 1893, κατόπιν τὸ Ἰσλανδικὸν Κοινοβούλιον τῷ ἐχορήγησε ποσὸν τι διὰ νὰ μελετήσῃ εἰς τὰ σχολεῖα τῆς Γερμανίας, Οὐγγαρίας καὶ Ἰταλίας. Ἀλλ' ὁ Τζόνσον εἶνε καλλιτέχνης ἐκ φύσεως. Καλλιτεχνικοὶ κανόνες καὶ ὅροι δὲν σημαίνουνε τι δι' αὐτόν. Τὸ πρῶτον ἀγαλμὰ του, ὁ «Φυγὸδικος», εἶναι ἐν θαυμάσιον πρᾶδειγμα τῆς ἐπιτηδειότητος καὶ μεγαλοφυίας τοῦ γλύπτου. Ὁ φυγὸδικος φέρει τὸ πτώμα τῆς συζύγου ἧτις ἀπέθανε ἐκ τῶν κακουχιῶν, συμμεριζομένη τὴν ἰξορίαν τοῦ συζύγου της, ἐπὶ τῆς ράχεώς του διὰ νὰ τὸ θάψῃ, ἐνῷ κρατεῖ τὸ τέκνον του εἰς τὴν ἀγκάλῃν του καὶ βλέπει τις ἕνα κόσμον σκέψεων καὶ θλίψεων καὶ λύπης καὶ στοργῆς ἐπὶ τοῦ προσώπου του.

Ὁ Τζόνσον ἀντιλαμβάνεται τὰς ἐποχὰς ὡς ἐξῆς: Τὴν Ἀνοιξιν ὡς παιδίον μὲ τὴν Τροπικὴν Ζώνην ὡς βασιλείον του· τὸ Θέρος ὡς νεανίαν μὲ τὰς Εὐκράτους Ζώνας ὡς βασιλείον του· τὸ Φθινόπωρον ὡς γυναῖκα ἐξαντληθεῖσαν ἐκ τῶν βασάνων καὶ τῶν μητρικῶν καθηκόντων της μὲ βασιλείον τὰς Χώρας πλησίον τῆς Ἀρκτικῆς· καὶ τὸν Χειμῶνα ὡς θάνατον μὲ κατοικίας τοὺς Πόλους. Τὸ ἀγαλμὰ του «Ἐποχαί» παριστᾷ τὴν Ἀνοιξιν ὡς παιδίον, τοῦ ὁποῖου τὰ λεπτὰ δάκτυλα μόλις ἐγγίζουσιν τὴν τροπικὴν ζώνην εἰς μίαν μεγάλην σφαῖραν. Τὸ Θέρος, ὡς νέος, ἔχει ἐναγκαλισθῆ τὰς Εὐκράτους Ζώνας, τὸ Φθινόπωρον ὡς γυνὴ ἐξηντλημένη καὶ ὑψηλὴ ἐγγίζει τὰς ψυχροτέρας χώρας καὶ ὁ Χειμὼν ὡς ὀστεώδης γέρων ἀπλώνει τὰς ξηρὰς χεῖράς του ἀνωθεν τῶν Πόλων. Ἡ «Χαραυγὴ» διακρίνεται ἐπίσης μεταξὺ τῶν καλλιτέρων ἔργων του.

Γουήνσλοου Χόμερ

Εἰς τὸ Μητροπολιτικὸν Μουσεῖον τῶν Τεχνῶν τῆς Ν. Ὑόρκης ἐξετέθησαν πρὸς κοινὴν θέαν μέχρι τῆς 19ης Μαρτίου αἱ θαυμάσαι θαλασσο-

γραφίαι τοῦ ἀποθανόντος Ἀμερικανοῦ ζωγράφου Γουήνσλοου Χόμερ. Μεταξὺ τῶν πολλῶν ἔργων του εἶναι καὶ ἡ βραβευθεῖσα εἰκὼν «Ἀλιεῖς τοῦ Banks», «Ἀσπασμός τῆς Σελήνης», «Δύσις Ἡλίου», «Ἀνατολὴ Σελήνης», «Παραλία τῆς Μένης», «Σεληνόφω» εἰς τὴν Νῆσον Γούντ», «Ἡλιόφω» εἰς τὴν παραλίαν» καὶ ἡ «Ψαροπούλα». Ὁ Χόμερ ὑπῆρξε διάσημος ζωγράφος θαλασσιῶν σκηνῶν.

Ἔργα τοῦ Βελάσκες.

Εἰς τὸ ἐνταῦθα Ἰσπανικὸν Μουσεῖον δύναται τις νὰ ἴδῃ τρία ἔργα τοῦ διασέμου προσωπογράφου Βελάσκες. Εἶναι προσωπογραφίαι. Ἡ μία παριστᾷ τὸν Ἰσπανὸν Κόμητα Δούκα Ὀλιβιάρες ἐν πλήρει στολῇ καὶ κατὰ τὴν γνώμην τῶν κριτικῶν, εἶναι ἀκριβεστάτη ἡ ὁμοιότης τοῦ δουκὸς. Ἡ δευτέρα εἶναι ἡ τοῦ καρδινάλιου Παφίλι, καὶ ἡ τρίτη παριστᾷ μίαν παιδίσκην ἐγγονὴν τοῦ Βελάσκες, χαριτωμένην εἰς τὴν ἀπλότητα καὶ λεπτότητά της.

Εἰς τὴν ἰδίαν ἐκθεσιν ὑπάρχει καὶ ἡ εἰκὼν «Ἀγία Οἰκογένεια» τοῦ περιφήμου Κρητὸς ζωγράφου El Greco.

Ὁ Νέλσων ὡς θεός.

Εἰς τὰ ὅρη Ἀκουλ τῆς Χακτῆς εὐρέθη πρό τινος προτομὴ ἐκ λευκοῦ μαρμαροῦ τοῦ Ἀγγλοῦ ναυάρχου Λόρδου Νέλσων. Φέρει πέντε παράσημα, ἐξ ὧν ἓν ἀναμνηστικὸν τῆς μάχης τοῦ Ἀβουκίρ μὲ τὴν ἐπιγραφὴν «Ἀντιναύαρχος Λόρδος Νέλσων τοῦ Νείλου».

Ἡ ἱστορικῶς ἐνδιαφέρουσα αὕτη προτομὴ εὐρέθη εἰς ἕνα βωμὸν εἰδωλολατρικὸν ἔνθα ἐπὶ πεντήκοντα ἔτη τιμᾶται καὶ δοξάζεται ὡς... ἡ θεότης τῶν Ὀρειῶν Ρυάκων!

Ὁ Χριστὸς τῶν Ἀνδεων.

12,000 πόδας ὑπὲρ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης, ἐπὶ τῆς ὑψηλοτέρας κορυφῆς τῶν Κορδιλλιέρων τῶν Ἀνδεων ἡγέρθη τὸ μνημεῖον τῆς Εἰρήνης «Χριστὸς τῶν Ἀνδεων» τῷ 1904 εἰς ἀνάμνησιν τῆς συνθήκης μεταξὺ Ἀργεντινῆς καὶ Χιλῆς ὑπὸ τὴν διαιτησίαν τοῦ ἀποθανόντος Ἀγγλοῦ μονάρχου Ἐδουάρδου.

Ἡ βάσις τοῦ μνημείου ἀποτελεῖται ἐκ λευ-

κυῖ μαρμάρου καὶ ἐπ' αὐτῆς ἵσταται ὁ Ἰησοῦς
ἔχων ὑψωμένην τὴν δεξιάν—ὥσει ἐν εὐλογίᾳ—
καὶ κρατῶν σταυρὸν εἰς τὴν ἀριστεραν. Ἀγρίως
ποιητικὸν πλαίσιον σχηματίζουν αἱ δεξιόθεν καὶ
ἀριστερόθεν τοῦ μνημείου ὀροκοφυαί.

Τοὺς ἐγνώρισεν ἐπὶ τέλους !

Μίαν ἡμέραν Λουδοβίκος ὁ 14ος ἐδείκνυνεν εἰς
τὸν διάσημον γελωτοποιὸν Κιλλιγκροῦ τὰς εἰκό-
νας αἵτινες ἐστόλιζον τοὺς τοίχους τοῦ Λού-
βρου. Ἐφθασαν καὶ εἰς κάποιαν γωνίαν ἔνθα
εὐρίσκετο ἡ εἰκὼν τῆν Σταυρώσεως μεταξὺ δύο
προσωπογραφῶν. «Αὐτοί, πρὸς τὰ δεξιὰ», εἶ-
πεν ὁ βασιλεὺς, «εἶναι ὁ Πάπας καὶ πρὸς τ' ἀ-
ριστερὰ ἐγώ».

— «Ταπεινῶς εὐχαριστῶ τὴν Ὑμ. Μεγαλειό-
τητα, εἶπεν ὁ Κιλλιγκροῦ, διὰ τὴν πληροφορίαν.
Διότι ἂν καὶ ἐγνώριζον ὅτι ὁ Χριστὸς ἐσταυρῶ-

θη, μεταξὺ δύο ληστῶν, μέχρι σήμερον ἠγνόουν
τὰ ὀνόματά των !»

Ν. Ὑόρκη

ΚΡΗΣΣΑ

ΑΠΟ ΤΑ ΜΩΣΑΪΚΑ

ΠΟΙΗΤΗΣ

Τυνιελωτὲς οἱ ἀκρογιαλιᾶς
Καὶ τὸ νησάκι κλίνη,
Ποῦ μὲ τὴ Μοῦσά του γλυκὰ
Μ' ἀποκοιμáει ἡ Γαλήνη·

Καὶ σάν οἱ Φλοῖσβοι μὲ ξυπνοῦν
Ὅνειρεμένα οἱ δύο μας
Μὲ καραβάκι τὸ νησί
Πάμε ὅπου τ' ὄνειρό μας !

Σπέτσες 1911.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

1. Ὁ ἔφορος τῶν ἀρχαιοτήτων κ. Βερσάκης. Ἐμπροσθεν αὐτοῦ: Γοργώ.—Δεξιὰ
αὐτοῦ: Καθημένη θεά.—3) Μοιὴ τῶν Ἀγ. Θεοδώρων.

ΤΑ ΕΥΡΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΚΕΡΚΥΡΑΣ

ΚΑΤΑ τὸν παρελθόντα Δεκέμβριον ἀνεκαλύ-
φθη τυχαίως ἐν Ἀγίοις Θεοδώροις παρὰ τὴν
λίμνην Χαλικοπούλου ἀνάγλυφον ἐκ πώρου,
προερχόμενον ἐκ τοῦ τυμπάνου ἀρχαίου ναοῦ
καὶ παριστῶν τὸν Δία πολεμοῦντα κατὰ γίγαν-
τος. Ὁ Ζεὺς παρίσταται ἀγένειος καὶ ἐρειδόμε-
νος ἐπὶ τῶν ἀρκετὰ δισταμένων ποδῶν. Διὰ
τῆς ἀριστερᾶς κρατεῖ τὸν γίγαντα ἐκ τοῦ τρα-
χήλου, διὰ δὲ τῆς δεξιᾶς ὑψώνει τὸν κεραυνόν,
ἐτοιμαζόμενος νὰ ἐκσφενδονίσῃ αὐτὸν κατὰ τοῦ
γίγαντος, προσπαθοῦντος νὰ διαφύγῃ τὸν Δία
καὶ ἀπωθῶν αὐτὸν διὰ τῆς δεξιᾶς. Τὸ ἀνάγλυ-

φον κοσμεῖται κατὰ τὴν ἄνω καὶ τὴν κάτω
πλευρὰν διὰ πλίνθου, φερούσης φυτικόν τι κό-
σμημα καὶ μαϊάνδρον. Ἡ τεχνотροπία δεικνύει
πάντα τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς ἀρχαῖκῆς δωρι-
κῆς τέχνης, ὁμοιοζούσης πρὸς τὴν τέχνην τῶν
μετοπῶν τοῦ Σελινούντος, ἀναγομένην εἰς τὰς
ἀρχὰς τοῦ 5' π. Χ. αἰῶνος, ἐποχὴν δηλονότι
καθ' ἣν ἡ Κέρκυρα, ἀποικία τῆς Κορίνθου, εὐ-
ρίσκετο εἰς ἀμεσον σχέσιν μετὰ τῆς μητροπό-
λεως αὐτῆς.

Μετὰ τὴν πρώτην εἰδησιν περὶ ἀνακαλύψεως
τοῦ ἀρχαίου τούτου, ἀπεστάλη ὑπὸ τοῦ Ὑπουρ-